

ning mee wil houden; de man die het vermoeden ver verkiest boven de zekerheid, omdat dat zoveel mooier is.

Krop in de keel

En daar zit je dan met je vermoedens, met je verhaal over Vandervost. En zijn daarmee de vragen van het begin opgelost? Allerm minst. Eigenlijk heeft iemand die naar De Tijd gaat kijken hiermee helemaal niks te maken. Het is in de schouwburg dat moet blijken of 'het verhaal' leidt tot boeiende voorstellingen. Zoals macht het mooist is als je ze niet moet gebruiken, is het beste verhaal-achter-de-feiten dat wat niet moet worden verteld. Met zijn strafste regies is het precies dat wat gebeurt; je gaat met een krop in de keel de zaal uit, en de rest is gezeik in de marge.

Wellicht had Vandervost *De Drie Zusters* niet kunnen maken zonder eerst Ovidius te doen. Daar vertellen mensen verhalen over het ontstaan der dingen. In *De Drie Zusters* vertellen mensen verhalen over zichzelf en over de anderen, en eigenlijk over het wezen van de mens tussen de andere mensen. De te- neur van die voorstelling mag dan al lichtjes anders geweest zijn dan die van *Metamorfosen*, in essentie gebeurt er net hetzelfde. Het onderzoek naar spelmogelijkheden in de Ovidius-productie, naar de omgang met theatrale middelen werpt hier zijn vruchten af. Mensen komen op, vertellen zonder nadrukkelijkheid hun verhaal aan het publiek en gaan weer af. De dingen worden opengelaten, er worden vragen gesteld die er nieuwe oproepen, veel meer dan dat er antwoorden worden gegeven. Hier en daar wordt iets aangereikt. En ook hier kiest Vandervost voor 'het schone', voor een interpretatie die de dingen positief benadert. Tsjechov schreef voor hem geen verhaal over verveling, maar over traagheid die een hele wereld creëert. En die rijkdom weet hij, met het metier dat hij verworven heeft, naar de scène te vertalen. Bij *Metamorfosen* bleef dat alles steken bij het bekijken van mensen die opkomen en in het beste geval beklijvend een verhaal vertellen, bij *De Drie Zusters* kruipt het onder je vel en maakt het je week.

En misschien kan iemand met een goed verhaal daarom nooit echt te ver gaan. Omdat de krop in de keel de tocht daarnaartoe rechtvaardigt. En alle analyse hinkt daar onherroepelijk achteraan.

In de late uren na de première van *Woyzeck* zegt iemand tegen Vandervost: 'De voorstelling heeft iets met mij gedaan, maar ik weet absoluut nog niet wat.' Vandervost schiet in de lach: 'Wel, dat is exact het gevoel dat ik ook heb.'

Woyzeck - De Tijd / Patrick De Spiegelaere